

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/101/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1422201932
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1422201932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu:

B. T., U.. X.X.XXXX, R. XXXX/XX, R., zastúpeného: Nomus s.r.o., Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 54 489 750, proti žalovanej: A. T., N..K., U.. X.X.XXXX, R. XXXX/XX, R., zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Kurnotom, Páľovská 400/5, Žaškov, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 18C/20/2022-199, zo dňa 29.1.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal byť č. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXXX, na R. Z. XX H. R., postaveného na pozemkoch parcela č. XXXX/XXX, parcela

č. XXXX/XXX a parcela č. XXXX/XXX, parcely registra „..“, spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve vo veľkosti XXXX/XXXXXX, nachádzajúci sa v katastrálnom území L. H., obec R. - L. H., okres R. B., zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom, v hodnote 170.000 eur s tým, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie jeho podielu sumu 85.000 eur, do 120 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 23.5.2022 domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov medzi ním a žalovanou, nakoľko rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/110/2019, zo dňa 20.5.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.6.2021, bolo manželstvo žalobcu a žalovanej rozvedené a jeho právoplatnosťou bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo. Uviedol, že za trvania manželstva nadobudli zo spoločných finančných prostriedkov byť č. XX o výmere 62,83 m², vo vchode č. XX, nachádzajúci sa na X. poschodí bytového domu so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele registra „..“, parcela č. XXXX/XXX a k bytu patriaci spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu v podiele XXXX/XXXXXX, v okrese R. B., obec R.-G..Č.. L. H., katastrálne územie L. H., zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor (ďalej len „byť“), ktorého odhadovaná tržobná hodnota je približne 200.000 eur, čo vyplynulo zo stanoviska realitnej kancelárie. Žalobca navrhol, aby byť pripadol do výlučného vlastníctva žalovanej. Uviedol, že ešte pred rozvodom manželstva opustil spoločnú domácnosť so žalovanou a z bytu odišiel, pričom okrem svojich osobných

vecí nechal byť s kompletným zariadením v dočasnom užívaní žalovanej a ich maloletej dcéry a plnoletého syna, pričom žalovanej navrhol mimosúdne vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva a aby žalovaná žalobcovi zaplatila vyrovnávací podiel a získala byť do svojho výlučného vlastníctva, alebo aby sa byť predal a rozdelili si výtazok z jeho predaja rovným dielom. Žalovaná so žiadnym z predložených návrhov nesúhlasila. Žalobca dodal, že už niekoľko rokov pracuje v zahraničí, kde má aj prenajatý byť v ktorom aktuálne býva, preto nemá záujem nadobudnúť daný byť do svojho výlučného vlastníctva. Navrhol, aby bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť mu vyrovnávací podiel vo výške 100.000 eur v dvoch splátkach, s prvou splátkou splatnou do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a s druhou splatnou do 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe potvrdila, že k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva dohodou nedošlo. Uviedla, že daný byť nadobudli za trvania manželstva ako družstevný byť v roku 2001, odkúpili ho do bezpodielového spoluvlastníctva kúpnu zmluvou zo dňa 23.9.2010 (vklad do katastra nehnuteľností povolený dňa 20.10.2010). Mala za to, že finančným základom pre kúpu bytu bol predaj predchádzajúcich bytov, a to bytu na A. Z. Č.. XX H. R., ktorého bola výlučnou nadobúdateľkou. Na základe výmeny tohto bytu nadobudla následne X-B. R. na C. Z. Č.. X H. R. a jeho výmenou X-B. R. na Š. Z. Č.. XX H. R.. Až po predaji tohto bytu manželia nadobudli X-B. R. na R. Z. Č.. XX H. R. - L. H., ktorý je predmetom vyporiadania. Zdôraznila, že základom pre nadobudnutie bytu, ktorý je predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, bol byť nadobudnutý žalovanou na A. Z. Č.. XX, ktorý umožnil manželom riešiť svoju bytovú situáciu bez hypotéky. Žiadala odpočítať hodnotu bytu, ktorý nadobudla pred uzatvorením manželstva z výšky vyrovnávacieho podielu, ktorý by mala žalobcovi vyplatiť. Dodala, že v byte žije spolu s plnoletým synom a s maloletou dcérou (poznámka súdu prvej inštancie - v čase písania vyjadrenia), obe deti sú spoločnými deťmi žalovanej a žalobcu, pričom nevlastní žiadne iné nehnuteľnosti a tieto nevlastnia ani deti. Od opustenia spoločnej domácnosti žalobcom v marci 2018 uhradza všetky náklady súvisiace s bytom sama, bez akejkoľvek účasti žalobcu a rozpísala mesačné úhrady súvisiace s užívaním bytu. Poukázala na to, že žalobca sa nijako nepodieľa na nákladoch za byť, ktorého je spoluvlastníkom, nijako sa nepodieľa ani na výchove maloletej dcéry a ani na starostlivosti o domácnosť. O celú domácnosť sa stará sama, hradí aj všetky náklady za seba aj deti. Žalobca žije samostatným životom, našiel si priateľku, s ktorou trávi voľný čas a dovolenky. Byť a zariadenie bytu sú za roky jeho užívania opotrebované, zničené a nemajú žiadnu hodnotu.

4. Doplnila, že pokiaľ žalobca tvrdí, že jej nechal byť a zariadenie, nikdy neprejavil záujem zobrať si z bytu nejaké hnutelné veci, keďže si kúpil nové. Byť prerobil počas materskej dovolenky žalovanej, pričom ich dcéra má už 17 rokov. Uviedla, že okrem starostlivosti o deti a domácnosť sa podieľala počas trvania manželstva aj na finančných príspevkoch na domácnosť a opravy v byte, vždy bola zamestnaná, a to aj počas materskej a prispievala na náklady rodiny. Ozrejmila, že žalobca platí na maloletú dcéru na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/110/2019, zo dňa 20.5.2021, výživné v sume 380 eur mesačne. Stretáva sa s ňou obvykle raz za mesiac, dcéra navštevuje hotelovú akadémiu v Bratislave, okrem toho navštevuje rôzne krúžky a doučovania z jazykov, ktoré financuje žalovaná, ako aj všetky potreby dcéry, ktorá trpí histamínovou intoleranciou a aj kožnými alergiami, pričom výživné od žalobcu pokrýva výdavky na špeciálnu stravu, lieky, prípadne antialergickú kozmetiku pre maloletú. Poukázala na to, že žalobca nadobudol v roku 2018 v Rakúsku 1-izbový družstevný byť a tento následne vymenil za 2-izbový družstevný byť aj s garážou. Obidva byty nadobudol počas trvania manželstva so žalovanou. Konkrétne dňa 1.12.2018 prevzal 1-izbový byť a garáž, mesačné platby boli vyčíslené v sume 305,56 eura za byť a 23,40 eur za garáž. Vklad na byť (kauciu v hodnote 2.667,62 eura) zložil správcovi družstevného bytu, následne dňa 6.8.2020 prevzal v tom istom vchode 2-izbový družstevný byť. Dňa 6.8.2020 nastala na výpise z účtu žalobcu zmena v jeho adrese, pritom žalobca doplatil sumu 736,78 eura, čo podľa žalovanej bude doplatok kaucie za 2-izbový byť. Navrhla preto výsluch žalobcu a doloženie dokladov k predmetnému bytu v Rakúsku, v ktorom aktuálne žalobca býva, keďže obidva byty nadobudol a financoval ešte počas trvania manželstva z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva.

5. Zároveň žiadala o odpočítanie žalobcom vynaložených nákladov na jeho vlastné bývanie z výšky vyrovnávacieho podielu, ktorý by mala žalobcovi vyplatiť. Žalobca podľa jej vyjadrenia okrem hlavného pracovného pomeru, kde zarábala okolo 1.700 eur mesačne, každoročne poberala aj 13. a 14. plat a vo voľnom čase vykonával aj opravárenské práce na základe inzerátov, pričom finančné prostriedky využíval výlučne pre svoje potreby. Predložila ofotovaný inzerát, ktorým žalobca predával elektrický bicykel nadobudnutý počas manželstva, a to za sumu 1.400 eur. Uviedla tiež, že po rozvode si žalobca

kúpil nové auto vo výbave kombi, z prostriedkov nadobudnutých počas trvania manželstva. Z tohto dôvodu navrhla, aby žalobca predložil doklady k motorovému vozidlu, spolu so zmluvou o kúpe vozidla alebo aby bolo vykonané dožiadanie na Dopravný inšpektorát vo veci vlastníctva motorového vozidla. Za účelom určenia ceny bytu navrhla znalecké dokazovanie, pretože cenu bytu uvedenú žalobcom považovala za nadhodnotenú a zároveň žiadala, aby sa znalec vyjadril aj k cene

1- izbového bytu nadobudnutého žalovanou pred uzatvorením manželstva so žalobcom. Dala do pozornosti, že nemá možnosť vyplatiť žalobcovi ním požadovanú sumu 100.000 eur, pretože takúto sumu nemá a úver by jej banka vzhľadom na jej príjem a vek neposkytla. Bola názoru, že pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti. Dodala, že v byte chce naďalej bývať, najmä kvôli deťom, keď po predaji bytu by sa dcéra aj syn ocitli v neriešiteľnej životnej situácii, kým žalobca si ešte za trvania manželstva vyriešil svoju bytovú situáciu nadobudnutím 2-izbového družstevného bytu s garážou v Rakúsku. Zároveň súhlasila s prikázaním bytu do jej výlučného vlastníctva, ale nesúhlasila so zaplatením sumy 100.000 eur žalobcovi, keďže mala za to, že vyčíslená suma nezodpovedá hodnote bytu a ani vyrovnávaciemu podielu, na ktorý má žalobca nárok. Žiadala, aby súd prvej inštancie prihliadol na žalobcom počas manželstva vynaložené investície do jeho družstevného bytu (bytov) v Rakúsku, ich zariadenia, auta, elektrického bicykla, ako aj na investíciu žalovanej do spoločného bytu formou štartovacieho 1-izbového bytu na A. Z. Č.. XX a aj nákladov na byt a domácnosť, ktoré od marca 2018 znáša výlučne sama, na potreby maloletej dcéry a na to, že sa sama dlhodobo stará o deti, byt a domácnosť.

6. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu zistil z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie L. H., O. R. - L. H., okres R. B. (č. I. 7 spisu), že pod poradovým č. XX sú žalobca a žalovaná uvedení ako vlastníci bytu č. XX, nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu so súpisným č. XXXX na R. Z. XX H. R., postaveného na pozemkoch parcela č. XXXX/XXX, parcela č. XXXX/XXX a parcela č. XXXX/XXX, parcely registra „..“, spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve vo veľkosti 6283/553639, keď predmetný byt nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva na základe kúpnej zmluvy V-24973/10, zo dňa 20.10.2010.

7. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/110/2019-137, zo dňa 20.5.2021 (č. I. 9 spisu) zistil, že súd rozviedol manželstvo sporových strán a schválil rodičovskú dohodu sporových strán, v zmysle ktorej sa ich maloletá dcéra zveruje na čas po rozvode do starostlivosti žalovanej, styk žalobcu s maloletou sa neupravuje a žalobca sa zaväzuje prispievať na jej výživu sumou 380 eur mesačne; rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.6.2021. V čestnom prehlásení (č. I. 36 spisu) žalovaná uviedla, že ju v apríli roku 1993 oslovila pani R., ktorá je v príbuzenskom vzťahu s matkou žalovanej, s návrhom na odkúpenie bytu na A. Z. Č.. XX na X. poschodí, pretože pani R. v máji 1993 odchádzala preč za svojím synom aj s maloletou dcérou. Žalovaná na túto ponuku zareagovala kladne a koncom apríla 1993 podpísala súhlas s trvalým pobytom žalovanej v jej byte. Podľa sobášneho listu (č. I. 37 spisu) medzi sporovými stranami bolo uzatvorené manželstvo dňa 4.6.1994, pričom bydlisko žalovanej bolo uvedené na adrese A. XX H. R. K. bydlisko žalobcu na adrese R. XX H. R.. Zo súhlasu k dohode o vzájomnej výmene bytov zo dňa 4.11.1997 (č. I. 40 spisu) zistil, že žalovaná si ako užívateľka 3-izbového bytu na C. Z. Č.. X v zmysle § 715 Občianskeho zákonníka vymenila predmetný byt s B. D. za jej 2-izbový byt na Š. Z. Č.. XX, s čím prenajímateľa oboch bytov vyjadrili súhlas dňa 10.11.1997.

8. Z mailovej správy právnej zástupkyne žalobcu adresovanej dňa 13.12.2021 žalovanej (č. I. 41 spisu) vyplynulo, že žalobca na základe ohodnotenia bytu žalovanou vybranou realitnou kanceláriou na sumu 200.000 eur žiadal žalovanú, aby v prípade ak má záujem nadobudnúť byt, žalobcovi vyplatila sumu 90.000 eur. Žalobca dodal, že pri stanovení tejto sumy, keď nežiadal 50 % z ceny bytu prihliadal na fakt, že v byte žijú spoločné deti a tiež aj na okolnosť, že žalovanej dali jej rodičia peniaze na kúpu prvého spoločného bytu, ktorý však nie je predmetom vyporiadania. V zmysle potvrdenia (č. I. 44 a 45 spisu) žalobca dňa 1.12.2018 prevzal do užívania družstevný byt spolu s garážou, keď mesačné nájomné za byt bolo 305,56 eura, za garáž 23,40 eura a kaucia v sume 2.667,52 eura.

9. Z výpisu z účtu žalobcu (č. I. 46 spisu) vyplynulo, že tento zaplatil dňa 12.11.2018 sumu 2.667,52 eura ako kauciu na užívanie bytu a dňa 7.12.2018 nájomné za užívanie bytu 12/2/1 v sume 305,56 eura a nájomné za užívanie garáže v sume 23,40 eura, dňa 6.8.2020 zaplatil sumu 736,78 eura ako doplatok na kauciu za byt č. XX/X/X a dňa 7.9.2020 zaplatil mesačné nájomné za užívanie bytu č. XX/X/X v sume

408,26 eura a nájomné za užívanie garáže v sume 23,40 eura. Podľa inzerátu na internetovom portáli zo dňa 6.1.2021 (č. I. 49 až 51 spisu) žalobca, stotožnený podľa svojho telefónneho čísla, ponúkal na predaj elektrický horský bicykel za cenu 1.400 eur. Z internetovej komunikácie žalobcu zo dňa 26.7.2019 (č. I. 52 spisu) súd prvej inštancie zistil, že žalobca ponúka svoje remeselné služby drobných aj väčších prác v dome a byte. V čestnom vyhlásení otec žalobcu dňa 1.6.2023 (č. I. 68 spisu) uviedol, že v novembri 2018 daroval žalobcovi finančné prostriedky vo výške 10.000 eur v hotovosti na účely úhrady nákladov súvisiacich s bývaním v Rakúsku a úhrady základných životných potrieb, ktoré mu vznikli po opustení spoločnej domácnosti so žalovanou. Podľa výpisov z internetbankingu predložených žalobcom (č. I. 69 až 76 spisu) žalobca zaplatil žalovanej dňa 2.6.2020 sumu 350 eur, dňa 2.7.2020 sumu 325 eur, dňa 4.8.2020 sumu 325 eur, dňa 1.9.2020 sumu 325 eur, dňa 1.10.2020 sumu 325 eur a dňa 2.11.2025 sumu 325 eur, pričom pri platbe je v poznámke uvedené „G. G. byt tv internet“. Žalobca ďalej dňa 6.7.2020 zaplatil na účet žalovanej sumu 9 eur a v poznámke platby uviedol „poistenie bytu“ a dňa 2.6.2020 zaplatil žalovanej sumu 28,50 eura, keď v poznámke k platbe uviedol „daň z nehnuteľností“.

10. Z potvrdenia spoločnosti Spokojné bývanie, s.r.o. zo dňa 22.8.2023 (č. I. 99 spisu) vyplynulo, že uvedená spoločnosť ako správca bytového domu, kde sa nachádza byt na A. Z. potvrdila, že žalovaná bola evidovaná ako nájomca na ulici A. Č.. XX od 1.1.1992 do 31.7.1996. Rozhodnutím Miestneho úradu - Vrakuňa, bytové oddelenie, zo dňa 7.5.1996 (č. I. 100 spisu) uvedený úrad vzal na vedomie, že žalovaná sa stala podľa § 706,

§ 707 a § 708 Občianskeho zákonníka nájomcom bytu č. XX, pozostávajúceho z 1 izby na ulici A. Č.. XX, po trvalom odsťahovaní pani R. s dcérou. V zmysle dohody o vzájomnej výmene bytov zo dňa 22.10.1997 (č. I. 101 spisu) si na základe tejto dohody vymenili byty žalovaná, ako nájomca bytu na C. Z. K. B. D. ako nájomca bytu na Š. Z. H. R.; k predmetnej dohode udelili súhlas starostovia príslušných mestských častí (č. I. 102 spisu). Podľa zmluvy č. 01 0 2149/98/33 o prevode vlastníctva bytu (č. I. 103 spisu), uzavretej medzi Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislavou ako predávajúcim a sporovými stranami ako kupujúcimi dňa 20.01.1999, na základe tejto zmluvy sporové strany nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva byt č. 1 na prízemí bytového domu na ulici Š. Č.. XX H. R., s príslušným spoluvlastníckym podielom za dohodnutú kúpnu cenu 32.410 Sk. V súvislosti s uzatvorenou zmluvou bol vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúcich povolený dňa 28.4.1999 pod V-985/99.

11. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že kúpnu zmluvou o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti uzatvorenou dňa 1.2.2000 (č. I. 106 spisu) sporové strany ako predávajúci predali tam uvedeným kupujúcim byt č. X na prízemí bytového domu na ulici Š. Č.. XX H. R., s príslušným spoluvlastníckym podielom. V súvislosti s touto zmluvou bol vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúcich povolený dňa 13.3.2000 pod V-415/2000. Z dohody o prevode členských práv a povinností zo dňa 29.2.2000 (č. I. 110 spisu) vyplynulo, že sporové strany ako vtedajší manželia sú v nej uvedené ako nadobúdatelia členských práv a povinností v Stavebnom bytovom družstve Bratislava IV, pričom súčasne sa stali nájomcami 3-izbového bytu č. XX na Z. R. XX H. R.. Dňa 23.3.2000 (č. I. 112 spisu) uzatvoril žalobca ako nájomca, so Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV ako prenajímateľom bytu č. XX na R. XX Zmluvu o nájme bytu, pričom nájom k uvedenému bytu vznikol dňa 1.3.2000. Súčasne z čl. 2 bod 1 predmetnej zmluvy vyplynulo, že spoločným nájomcom je manželka (žalovaná). Dňa 3.6.2010 bola uzatvorená Zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu č. 8316/022/082/10 (č. I. 114 spisu), a to medzi prevádzajúcim Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV a sporovými stranami (vtedajšími manželmi) ako nadobúdateľmi, pričom predmetom zmluvy bol prevod vlastníctva družstevného bytu č. XX na Z. R. Č.. XX H. R., s príslušným spoluvlastníckym podielom, za kúpnu cenu 2.217 eur. Znaleckým posudkom č. 294/2023 (č. I. 116 až 141 spisu) B. G. G., znalec z odboru stavebníctvo, pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, na základe objednávky žalovanej zo dňa 25.8.2023 stanovil ku dňu 19.10.2023 všeobecnú hodnotu bytu v sume 170.000 eur. Podľa internetovej inzercie predloženej žalobcom na pojednávaní dňa 29.1.2025 (č. I. 170 až 174 spisu) cena bytov v lokalite Karlova Ves s úžitkovou plochou v rozmedzí 58 m² až 68 m² bola od 204.999 eur až do 270.000 eur.

Z výpisu z internetbankingu účtu žalovanej (č. I. 175 spisu) vyplynulo, že žalovaná dňa 10.7.2022 zaplatila na účet exekútora, ktorý je totožný s účtom uvedeným v upovedomení o začatí exekúcie (č. I. 177 spisu), sumu 11.010,31 eura v konaní 344EX 542/21. Z upovedomenia o ukončení exekúcie č. 344EX 542/21-45, zo dňa 28.7.2022 (č. I. 176 spisu) zistil, že ho vydal exekútor potom, ako vymohol vymáhaný nárok od povinného, ktorým je syn sporových strán, vrátane trov exekúcie v sume celkom 11.630,40 eura.

12. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že zo spoločného bytu odišiel v marci 2018, najskôr býval krátko u kamaráta zadarmo a približne jeden týždeň po odchode získal podnájom. Keďže pracoval v Rakúsku, po roku mal možnosť získať nájomný byt pre sociálne prípady. Pôvodný byt po dvoch rokoch vymenil za väčší, v tom istom bytovom dome. To, kde sa deti s ním stretávali záviselo len od nich, opakovane sa ich pýtal, či ho prídu navštíviť, ale nemali záujem. Minimálne do rozvodu s deťmi trávil aj dovolenky v zahraničí a prázdniny až do času, kým mu povedali, že už o to nemajú záujem. Potvrdil, že mu jeho otec daroval 10.000 eur. Pokiaľ ide o príspevky na stužkovú, prispieval presne tak, ako mu povedala dcéra. Vždy, keď si deti prišli vypýtať peniaze na vreckové, dal im 10 - 20 eur, prípadne aj viac, najmä staršiemu synovi. K začiatkom spoluzitia so žalovanou uviedol, že prišiel na Slovensko zo Švajčiarska, kde pracoval a mal aj nejaké vlastné úspory. Potvrdil, že byty spolu so žalovanou menili bez finančných nákladov, v súvislosti s predajom bytu na Š. Z. získali 1.250.000 Sk a tieto peniaze následne využili tak, že cca 6.000 Sk zaplatili za prevod členského podielu v bytovom družstve a zvyšok sumy bol vinkulovaný na účte v banke v prospech pôvodného užívateľa bytu na R. Z.. Byt sa im podarilo odkúpiť až po cca 10 rokoch za zvýhodnenú cenu. V súvislosti s platením výdavkov uviedol, že až kým súd neurčil výživné v sume 380 eur mesačne na dcéru, žalovaná mu na papier napísala koľko jej má platiť a on jej posielal na účet každý mesiac nejaké peniaze. Aj v súčasnosti, keď napríklad príde platba za ročné poistné bytu na R. Z., dcéra mu dá o tom vedieť s tým, aby zaplatil polovicu, čo on aj robí, pritom tento byt neužíva. Uviedol, že všetky byty, v ktorých bývali so žalovanou, výlučne svojpomocne prerábali a rekonštruovali. Keďže odišiel z bytu a deti ostali bývať so žalovanou mal za logické, že s ňou trávajú podstatne viac času a žalovaná má vytvorený lepší priestor pre spoločné prežívanie oboch detí. Potvrdil, že ho žalovaná požiadala o zaplatenie peňazí na dlh syna, ale v tom čase nemal žiadne peniaze, ktoré by vedel poskytnúť.

13. Z výsluchu žalovanej vyplynulo, že ako prvý byt si spolu so žalobcom kúpili byt na Š. Z.. Tento predali a zo získaných peňazí kúpili terajší byt; po celú dobu ich spoluzitia nemuseli mať žiadne úvery. Keď žalobca odchádzal z bytu, dcéra mala 12 rokov, bolo to ťažké obdobie, žalovanej krátko po sebe v tom čase zomreli na COVID-19 obaja rodičia. Spolu s deťmi musela vyžiť zo 750 eur, čo sa nedalo, keď len nájomné bolo v tom čase 250 eur mesačne. V súčasnosti platí na nájomnom bez energií 330 eur mesačne. Vždy mala dve zamestnania, privyrábala si hraním, korepetíciou. Syn, aj keď má 30 rokov, býva s ňou v byte, na byt jej neprispieva. Uviedla, že by bola rada, keby sa žalobca s deťmi stretával častejšie, ani deťom to nie je jedno. Spočiatku chcela so žalobcom riešiť aj nejaké problémy, žiadala ho o pomoc napríklad pri vyrovnaní dlhov syna, avšak bezvýsledne. Zo začiatku využívala dcéru na komunikáciu so žalobcom, ale nakoniec sama dcéra uviedla, aby s ním komunikovať prestala. Žalobca sa s deťmi stretáva približne jedenkrát mesačne na jednu hodinu v obchodnom centre. Uviedla, že ona je pre deti oporou, pritom pracuje 10 hodín denne v dvoch inštitúciách. Rodičia žalobcu sa o deti vôbec nezaujímal, ani sa im nevenovali. Úplne opačný vzťah mali deti k rodičom žalovanej, ktorí jej s nimi pomáhali.

14. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že sporové strany uzavreli manželstvo dňa 4.6.1994, zapísané v knihe manželstiev Obvodného úradu Bratislava I, vo zväzku 52, ročník 1994, strana 282, poradové číslo 115. Manželstvo sporových strán bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/110/2019-137, zo dňa 20.5.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.6.2021. Spolu so zánikom manželstva ku dňu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, t. j. dňa 16.6.2021, zaniklo aj bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej, pričom v konaní neboli tvrdené ani preukázané žiadne skutkové okolnosti, ktoré by spôsobili právny následok v podobe zúženia alebo inej modifikácie zákonom určeného rozsahu a času vzniku ich bezpodielového spoluvlastníctva. Keďže k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva nedošlo dohodou medzi sporovými stranami, jeho vyporiadanie na návrh žalobcu, ktorý bol podaný v zákonom predpokladanej trojročnej lehote od jeho zániku, sa vykoná podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka.

15. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že počas trvania manželstva nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva byt, a to zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu č. 8316/022/082/10, zo dňa 3.6.2010, na základe ktorej bol vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povolený pod V-24973/10 dňa 20.10.2010. Napriek tomu, že žalovaná navrhla do vyporiadania zahrnúť aj výdavky žalobcu na družstevný byt v Rakúsku, súd prvej inštancie na základe vyjadrenia žalobcu a čestného prehlásenia svedka (otca žalobcu) dospel k záveru, že žalobca na úhradu týchto výdavkov použil peňažné prostriedky, ktoré mu daroval jeho otec, a nie prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva. Rovnako tak v priebehu konania z vykonaného dokazovania

vyplývalo, že žalovanou označený bicykel, ktorý žalobca mal inzerovať na predaj, patril priateľke žalobcu, preto ani ten nepatrí do masy bezpodielového spoluvlastníctva, kam nepatrí ani auto označené žalovanou, ktoré žalobcovi poskytol jeho zamestnávateľ; žalobca pritom nie je vlastníkom žiadneho motorového vozidla.

S ohľadom na uvedené dospel k záveru, že predmetom vyporiadania je výlučne byt. V konaní taktiež nebolo sporné, že vlastníčkou bytu by sa mala stať žalovaná, keď to navrhol žalobca v žalobe a žalovaná s tým v priebehu konania vyjadrila súhlas, preto byt prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, ktorá ho po odsťahovaní sa žalobcu zo spoločnej domácnosti v roku 2018 až doposiaľ užíva a obýva aj spolu s deťmi. Dodal, že prikázať vec do výlučného vlastníctva tej sporovej strane, ktorá má v nej bydlisko a trvalo ju užíva považoval za racionálne a účelné, žalobca má totiž svoju bytovú otázku vyriešenú užívaním družstevného bytu v Rakúsku. V súvislosti so skúmaním otázky, či žalovaná má dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie žalobcu uviedol, že práve z tohto dôvodu žalovanej poskytol lehotu až 120 dní na vyplatenie vyrovnávacieho podielu; žalovaná pritom žiadala v záverečnom vyjadrení poskytnúť lehotu v trvaní 90 dní. Poznamenal, že bude vecou žalovanej, či v takto určenej dlhšej lehote získa dostatok peňažných prostriedkov na ich vyplatenie žalobcovi alebo byt predá.

16. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že spornou skutkovou okolnosťou zostala aktuálna všeobecná trhovú hodnotu bytu, t. j. cena, za ktorú by ho bolo možné predáť na trhu nehnuteľností v danom mieste a čase (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/113/2000). Žalobca považoval za opodstatnené, aby súd pri určení hodnoty bytu vychádzal zo sumy 200.000 eur, pričom na podporu svojich tvrdení predložil inzeráty realitných kancelárií z januára 2025, pritom napriek svojmu pôvodnému procesnému návrhu na vypracovaní znaleckého posudku za účelom zistenia všeobecnej ceny bytu nezotrval. Súd prvej inštancie predložené inzeráty nepovažoval za relevantné, keďže v nich predávajúcimi navrhovaná kúpna cena neodzrkadľovala špecifiká, opotrebovanie a vek bytu, ktorý tvorí predmet vyporiadania. Žalovaná tvrdila, že hodnota bytu je 170.000 eur, k čomu predložila znalecký posudok znalca B. G. G. č. 294/2023, v zmysle ktorého bola hodnota určená ku dňu 19.10.2023. Podľa žalobcu znalcom určená hodnota bytu nebola správna, keď sa má určiť ku dňu vyporiadania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pre určenie hodnoty bytu je opodstatnené vychádzať z obsahu znaleckého posudku predloženého žalovanou, nakoľko vychádzal zo všeobecnej zásady platnej pre oceňovanie vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva, podľa ktorej „pri oceňovaní (hnutel'ných a nehnuteľných) vecí patriacich do vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vychádza zo stavu vecí ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva, avšak z ceny v čase, kedy dochádza k vyporiadaniu (stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. Cpj 86/71, publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 42/1972, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/56/2008).

17. Poukázal pritom na všeobecne akceptovaný názor, že závery znaleckého posudku sú pre rozhodnutie súdu relevantné, ak od podania znaleckého posudku neuplynula do rozhodnutia súdu dlhšia doba ako dva roky. Keďže znaleckým posudkom bol byt ocenený ku dňu 19.10.2023 a vo veci rozhodol dňa 29.1.2025 dôvodil, že možno závery predloženého znaleckého posudku považovať za stále aktuálne aj v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pozornosť upriamil na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2597/2010, v zmysle ktorého „pokiaľ v dobe rozhodovania od podania znaleckého posudku uplynula už dlhšia doba (tu viac ako dva roky pokiaľ ide o súd prvej inštancie, 4 roky v prípade odvolacieho súdu), bolo potrebné vychádzať z aktualizovanej ceny“, ktoré považoval za aplikovateľné v prejednávanej veci. Doplnil, že žalovaná predložila znalecký posudok postupom v zmysle § 209 C. s. p. a tento obsahuje všetky predpísané náležitosti. Keďže znalec vykonal ocenenie bytu na základe riadne vykonanej obhliadky, považoval všeobecnú hodnotu stanovenú znalcom za východiskovú pre určenie všeobecnej hodnoty bytu, ktorá je ku dňu rozhodnutia v sume 170.000 eur.

18. Ozrejmil, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva sa vychádza zo zásady rovnosti podielov (tzv. princíp parity), keď iba v odôvodnených prípadoch môžu byť podiely manželov na spoločnom majetku stanovené odlišným spôsobom a uplatnenie takéhoto výnimočného postupu musí byť vždy odôvodnené individuálnymi okolnosťami konkrétneho prípadu, pričom pristúpiť k nemu je podľa súdnej praxe možné iba výnimočne, v záujme zásady spravodlivosti a dobrých mravov. Pokiaľ ide pri nerovnomernom určení podielov o hľadisko starostlivosti o rodinu, deti a spoločnú domácnosť, táto starostlivosť môže byť uspokojovaná každým z manželov rôznymi spôsobmi, a to nielen osobnou starostlivosťou o rodinu, ale aj zabezpečením hmotných potrieb rodiny zárobkovou činnosťou. Vždy je pritom potrebné zvážiť, či ten z manželov, ktorý sa osobne a bezprostredne o rodinu nestará (resp.

nestará sa v takej miere ako druhý manžel), zabezpečuje jej potreby iným spôsobom v náležitom rozsahu, a to s prihliadnutím na to, ako k plneniu tejto povinnosti pristupuje a či ich bez dôvodu prijateľného z hľadiska dobrých mravov nezanedbáva. Zdôraznil, že disparita pri určení podielov je namieste zásadne iba v prípade zjavnej nerovnomernosti účasti každého z manželov na zabezpečovaní starostlivosti o rodinu a spoločnú domácnosť, žalovanou tvrdené okolnosti však takéto výnimočné a mimoriadne charakter nenapĺňajú, pritom v čase rozhodovania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva už obe deti sporových strán boli plnoleté. Argumentoval, že intenzívnejšia osobná starostlivosť len jedného z manželov o maloleté dieťa a domácnosť počas materskej či rodičovskej dovolenky a následne aj po jej skončení, kým druhý z manželov sa o zabezpečenie hmotných potrieb, životnej úrovne a komfortu rodiny prevažne stará zárobkovou činnosťou, je v rodinných vzťahoch bežná a nezakladá žiadny výnimočný podiel zásluh, ktorý by odôvodňoval odklon od princípu rovnosti podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva.

19. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že relevantnou okolnosťou by mohlo byť napríklad aj to, že jeden z manželov bude mať v starostlivosti viac detí, prípadne že sa bude starať o zdravotne hendikepované dieťa alebo o iného člena rodiny, ktorý si vyžaduje celodennú 24-hodinovú starostlivosť, avšak ani takéto výnimočné okolnosti v danom prípade nevyšli počas konania najavo. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa podieľal na starostlivosti o deti až do marca 2018, kedy opustil spoločnú domácnosť so žalovanou. Od uvedeného času sa žalovaná starala o ich spoločnú maloletú dcéru v prevažnej miere a spolu s nimi v byte žil aj ich spoločný plnoletý syn; žalobca v tomto období platil svojej maloletej dcére výživné. K zmene rozsahu starostlivosti o maloletú dcéru teda došlo v dôsledku skončenia vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ktorý vyústil do opustenia spoločnej domácnosti žalobcom a následnému rozvodu manželstva na návrh žalovanej. Poukázal na to, že z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že vyporiadací podiel jedného z manželov na zaniknutom bezpodielovom spoluvlastníctve nemožno znížiť len preto, že zjavnou príčinou rozvratu manželstva bol jeho mimomanželský vzťah (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2921/2005, ktorý je s ohľadom na argument príbuznosti právnych poriadkov aplikovateľný aj v slovenskom právnom prostredí). Obdobne tak poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/3044/2011, podľa ktorého uspokojovanie potrieb rodiny tým, že jej bytová potreba je realizovaná napr. prostredníctvom práv viažucich sa k nadobudnutiu členského podielu v bytovom družstve alebo prostredníctvom zamestnávateľa niektorého z manželov je v rodinných vzťahoch bežná a žiadny výnimočný podiel zásluh na nadobudnutí spoločného majetku nezakladá. Rovnako ani to, že po rozvode musel jeden z manželov zabezpečovať bytovú potrebu pre seba a dve neploleté deti, kým druhý manžel len pre seba, nemôže založiť odklon od rovnosti podielov. Uvedená skutočnosť je bežným dôsledkom rozvodu manželstva a zverenia detí do starostlivosti niektorého z rodičov, žiadnu mimoriadnosť v nej vzhliadať nemožno. Dodal, že napriek zistenej rozdielnej miere starostlivosti žalobcu a žalovanej o maloletú spoločnú dcéru, túto nepovažoval za takej intenzity, aby odôvodňovala uplatnenie princípu disparity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán.

20. Doplnil, že aj v súvislosti s posudzovaním výšky podielu manžela z hľadiska toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva sa toto hľadisko v súdnom konaní uplatňuje výnimočne, a to spravidla iba vtedy, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne alebo nehospodárne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, nadmerne zadlžoval spoločný majetok, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu, alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne nižšej miere. V prejednávanej veci žiadne takéto zistenia z vykonaného dokazovania nevyplývali. Naopak zistil, že žalobca pracoval počas celej doby spoluzitia so žalovanou, aj v čase, keď bola žalovaná na materskej, resp. rodičovskej dovolenke, žalobca popri svojej práci vykonával rekonštrukčné práce v bytoch, v ktorých spolu so žalovanou a svojimi dvomi deťmi bývali. Žalovaná po skončení materskej, resp. rodičovskej dovolenky pracovala, pričom taktiež si privyrábala korepetíciou a hraním; každý z manželov sa tak aktívne podieľal na získaní príjmu v prospech rodiny, a preto súd prvej inštancie uviedol, že dospel k záveru, že obaja vtedajší manželia sa zaslúžili o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva.

21. Dodal, že následné zhoršenie životnej situácie žalovanej po opustení spoločnej domácnosti žalobcom spôsobilo skončenie ich spoločného vzťahu, táto okolnosť ale nie je relevantná pre použitie princípu disparity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že jej žalobca neprispieval na náklady spojené s užívaním bytu konštatoval, že z vykonaného

dokazovania vyplynulo, že žalobca sa podieľal na náhrade pomernej časti nákladov, ktoré súvisia s vlastníctvom bytu (poistné, daň z nehnuteľnosti), avšak nepodieľal sa na nákladoch spojených s jeho užívaním. Bol názoru, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že v sumách 325 eur, resp. 350 eur, ktoré platil žalovanej, je zahrnutá náhrada časti nákladov vynaložených žalovanou na obidve spoločné deti, byt, TV a internet, ako to uviedol v poznámke k príslušnej platbe (č. l. 69 až 74 spisu), a to vzhľadom na rozsudok o rozvode manželstva sporových strán sp. zn. 13P/110/2019-137, zo dňa 20.05.2021 (č. l. 9 spisu), v ktorom súd schválil rodičovskú dohodu, že žalobca bude platiť k rukám žalovanej výživné pre maloletú dcéru v sume 380 eur mesačne. Pokiaľ žalobca v máji 2021 súhlasil s tým, že bude znášať náklady určené na výživu spoločnej maloletej dcéry v sume 380 eur, jeho tvrdenie, že v sumách 325 eur, resp. 350 eur, ktoré platil rok predtým, sú už zahrnuté aj náklady na jeho plnoletého syna, náklady spojené s užívaním bytu, na TV a internet vyhodnotil ako účelové. Pripomenul však, že je potrebné zohľadniť fakt, že žalobca v byte od marca 2018 nebyval, preto nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby sa podieľal na nákladoch spojených s jeho užívaním. Pozornosti súdu prvej inštancie pritom neuniklo, že syn, napriek tomu, že byt užíva, sa na úhrade nákladov s tým spojených nijako nepodieľa (ako uviedla žalovaná). Napokon doplnil, že pre zohľadnenie disparity nebolo s ohľadom na § 150 veta tretia Občianskeho zákonníka relevantné ani zaplatenie v exekúcii vymáhaných peňažných prostriedkov v sume 11.010,31 eura žalovanou za ich spoločného syna, na čom sa žalobca nepodieľal, keď syn mal v čase opustenia spoločnej domácnosti zo strany žalobcu 24 rokov, bol teda plnoletý a pri vyporiadaní v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka je potrebné prihliadnuť na záujem maloletých detí.

22. Napokon súd prvej inštancie v konaní posudzoval argumentáciu žalovanej, že sa výlučne vďaka nej podarilo nadobudnúť do masy bezpodielového spoluvlastníctva byt bez potreby financovania jeho kúpy prostredníctvom hypotekárneho úveru. Žalovaná sa s pani R., s finančnou pomocou rodičov v sume 50.000 Sk dohodla, že táto jej umožní za uvedenú odplatu bývať v byte na A. Z. Č.. XX a aj si v ňom zriadiť trvalé bydlisko. Len vďaka žalovanej tak žalobca a celá rodina získali do užívania byt, a to bez potreby zápisu do poradovníka, bez čakania a bez potreby vziať si hypotéku. Žalovaná mala trvalý pobyt na A. Z. Č.. XX zriadený už od 5.4.1993 a ako nájomca bola v tomto byte evidovaná už v roku 1992, pritom sporové strany uzavreli manželstvo dňa 4.6.1994. Túto argumentáciu žalovanej posúdil ako jej refundačný nárok (vnos), ktorého zohľadnenia sa domáhala pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, keďže vynaložila na spoločný majetok prostriedky, ktoré boli jej výlučným vlastníctvom, a preto je oprávnená požadovať, aby jej bola vrátená hodnota takto vynaložených prostriedkov späť do jej výlučného vlastníctva. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že byt na A. Z. Č.. XX H. R. netvorí predmet vyporiadania a rovnako tak ani byt na C. Z.. Napriek tomu, že súd prvej inštancie nespochybnil, že sa o získanie nájomného práva k obidvom uvádzaným bytom pričínila žalovaná, ktorá na nadobudnutie práva nájmu k v poradí prvému bytu použila peňažné prostriedky v sume 50.000 Sk poskytnuté jej rodičmi, tak pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva nemohol túto okolnosť zohľadniť. Doplnil, že sporové strany nadobudli do spoločného nájmu na základe dohody o výmene uzatvorenej dňa 22.10.1997 až v poradí ďalší (tretí) byt na Š. Z. H. R., pričom práve tento byt nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva na základe zmluvy uzavretej dňa 20.1.1999, keď v zmysle čl. VIII bod 1 zaplatili 50 % z dohodnutej ceny bytu, t. j. sumu 16.200 Sk z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva, čo v konaní sporné nebolo. Následne žalobcovia nasledujúci rok (v roku 2000) predmetný byt predali. V poradí ďalšou dohodou o prevode členských práv a povinností zo dňa 29.2.2000 nadobudli členské práva a povinnosti spojené s nájmom družstevného bytu a predmetný byt kúpili až o 10 rokov neskôr, keď ho nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva na základe zmluvy č. V-24973/10, zo dňa 20.10.2010; až tento byt sa stal predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva.

23. V súvislosti s touto požiadavkou žalovanej poukázal na ustálenú súdnu prax vyjadrenú v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.11.2014, sp. zn. 7Cdo/288/2013 a dospel k záveru, že požiadavke žalovanej na refundáciu prostriedkov vynaložených do spoločného majetku vyhovieť nemožno, pretože počas trvania manželstva boli tieto spotrebované a transformované do masy bezpodielového spoluvlastníctva spôsobom, ktorý ich refundáciu vylučuje. Pre úplnosť dodal, že požiadavku žalovanej nebolo možné zohľadniť ani v disparite podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, keď z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná nadobudla v roku 1993 za prostriedky nadobudnuté od svojich rodičov právo užívať byt o výmere 20,33 m², pritom byt patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva, ktorý nadobudli obe sporové strany za trvania manželstva v roku 2010 potom, ako predali byt na Š. Z. v roku 2000, má výmeru podlahovej plochy 62,83 m², čo je trojnásobok výmery podlahovej plochy v poradí prvého bytu nadobudnutého do nájmu žalovanou. Súd prvej inštancie konštatoval, že tieto žalovanou tvrdené okolnosti neboli takého charakteru, že

by odôvodňovali uplatnenie princípu disparity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva na úkor žalobcu. Dodal, že pokiaľ žalobca v rámci mimosúdnych rokovaní tieto okolnosti uvádzal vo vzájomnej komunikácii so žalovanou, ktorej navrhol, aby mu zaplatila sumu 90.000 eur namiesto ním požadovaných 100.000 eur práve z dôvodov uvádzaných žalovanou, tak tieto pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva zohľadniť nemohol. Mal za to, že stranám nič nebránilo, aby v rámci svojej zmluvnej autonómie dohodli vyporiadanie spôsobom, na ktorom sa dohodnú, avšak pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva sú relevantné len východiská vymedzené v § 150 Občianskeho zákonníka, ktoré musí pri svojom rozhodnutí vo veci samej zohľadniť.

24. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, ods. 4 a § 150 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre uplatnenie princípu disparity pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva a pre zohľadnenie vnosov žalovanej do majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve, teda predmetom vyporiadania bol len byt, ktorého všeobecná hodnota bola určená v sume 170.000 eur, ktorý prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, keď žalobcovi potom patrí nárok na vyrovnanie jeho podielu vo výške jednej polovice zo zistenej hodnoty bytu, teda v sume 85.000 eur s tým, že uložil povinnosť žalovanej zaplatiť uvedenú sumu žalobcovi do 120 dní od právoplatnosti rozsudku.

25. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 2 C. s. p., pretože každá zo sporových strán mala vo veci úspech len čiastočný. Ozrejmil, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania o vyporiadanie spoločného majetku manželov je procesný úspech vo veci potrebné posudzovať podľa viacerých hľadísk; je potrebné vziať do úvahy výsledok konania a primeriť ho k návrhom strán v priebehu konania, t. j. nielen v žalobe a vo vyjadrení k žalobe, ale aj v ďalších podaniach. Je nutné prihliadať aj na výšku požadovanej a skutočne priznanej výšky vyporiadacieho (vyrovnacieho) podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci (majetkové položky s vyššou hodnotou) prináležia do spoločného majetku a ktoré nie. Rozhodnutie o tom či a nakoľko bol účastník procesne úspešný, tak závisí na úvahe súdu (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/3730/2015, ktoré je s ohľadom na príbuznosť právnych poriadkov aplikovateľné aj v slovenskom právnom prostredí). Dal do pozornosti, že pomer úspechu strán podľa § 255 C. s. p. so záverom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nemožno zdôvodniť všeobecnými východiskami, podľa ktorých strany mali vo veci nešpecifikovaný čiastočný úspech, ich podiely na spoločnom majetku sú rovnaké, spor neskončil podľa predstáv ani jednej strany a vyporiadanie bolo v záujme oboch strán. Takáto argumentácia je mimo rámca zákonnej úpravy § 255 C. s. p., keďže nevyjadruje pomer úspechu strán vo veci, a preto je porušením základného práva podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 266/2022, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 29/2022).

26. Pri posudzovaní procesného úspechu jednotlivých strán sporu súd prvej inštancie na prospech žalovanej zohľadnil všeobecnú hodnotu bytu, ktorá bola ustálená na základe ňou predloženého znaleckého posudku. Na strane žalobcu sa stotožnil s jeho argumentáciou, že v posudzovanom prípade neboli splnené podmienky pre disparitu podielov pri vyporiadaní, ani na zohľadnenie výlučnej zásluhy žalovanej na nadobudnutí bytu na A. Z. Č.. XX pri určení výšky vyporiadacieho podielu; žalovaná teda nebola úspešná v časti svojej procesnej obrany, ktorou odôvodňovala uloženie povinnosti zaplatiť na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalobcovi menej ako polovicu podielu. Z porovnania oboch čiastočných úspechov vyplynulo, že v rozhodovanom spore mala každá sporová strana procesný úspech rovnaký, preto podľa § 255 ods. 2 in fine C. s. p. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

27. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, prikázať jej byt a uložiť jej povinnosť žalobcovi zaplatiť 45.000 eur. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Uviedla, že nespochybňuje skutkové závery súdu prvej inštancie o hodnote bytu, ktorý je predmetom vyporiadania ani skutkové závery o tom, že byt na A. Z. bol nadobudnutý z výlučných prostriedkov žalovanej a ani zistenia opísané o následnom nadobúdaní a prevádzaní jednotlivých bytov na ulici A., C., Š. K. R., v ktorých súd prvej inštancie prevzal (žalobcom nespochybnené) skutkové tvrdenia žalovanej,

avšak žiadala, aby sa v súlade s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012 a s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/288/2013 prihliadlo na to, že to bola ona, kto sa rozhodujúcou mierou zaslúžil o to, že byt na R. je v bezpodielovom spoluvlastníctve. Upozornila na to, že skutkový záver súdu prvej inštancie o výmere bytu na A. 20,33 m² nemá oporu v skutkovom tvrdení ani jednej zo strán (a ani v predložených dôkazoch) a tento záver nie je správny. V skutočnosti výmera 20,33 m² predstavuje výmeru obytnej plochy (ako to je uvedené v potvrdení zo dňa 7.5.1996, č. I. 100 spisu), celková výmera bytu vrátane jeho neobytnnej plochy, najmä príslušenstva (samostatná kúpeľňa, WC, chodby) bola viac ako 40 m², a teda súd prvej inštancie naplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.. Dodala, že samotná výmera dotknutých bytov sama osebe nemôže byť výlučným hodnotiacim kritériom pre posúdenie hodnoty dotknutých bytov, ako to robí súd prvej inštancie, nakoľko v podaní zo dňa 31.10.2023 upozornila na to (a teda aj skutkovo vymedzila), že výmena (bytu na A. za byt na C.) bola umožnená s ohľadom na to, že byt na C. bol v tom čase v horšom technickom stave, avšak bol väčšej výmery, čo bolo pre rozrastajúcu sa rodinu akceptovateľné. Neexistuje žiadna listina, ktorá by akokoľvek spochybňovala, že v prípade bytov na Rajeckej a na Jedľovej išlo o byty odlišnej hodnoty. Z uvedeného vyplýva, že výmera pôvodného bytu bola zohľadnená v nasledovnej výmene bytov oproti horšiemu technickému stavu bytu a ďalšie výmeny/nadobudnutia bytov boli touto skutočnosťou takisto ovplyvnené, preto nemožno argumentovať tak, ako súd prvej inštancie, že by išlo o nepomer medzi úplne prvým a úplne posledným bytom. Podotkla, že byt na A. je v podstate ten istý (len zrkadlovo otočený) ako byt na R., ktorý je predmetom vyporiadania.

29. Namietala záver súdu prvej inštancie, že nebude pri rozhodnutí prihliadať na skutočnosť, že prispela vlastnými prostriedkami na obstaranie bytu na A. a nebude zohľadňovať, že vklad sumy 50.000 Sk z výlučných prostriedkov žalovanej na jeho obstaranie bol „štartovacím aktívom“, z ktorého je odvodené nadobudnutie každého ďalšieho bytu, nakoľko je v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012. V rozhodnutí

sp. zn. I. ÚS 537/2012 je riešený prípad, o aký sa jedná v prejednávanej veci, t. j. majetok jedného z manželov bol použitý na obstaranie „niečoho iného“ ako toho, čo je predmetom vyporiadania (konkrétne členský podiel v bytovom družstve jedného z manželov bol použitý pre získanie najprv spoločného nájmu a následne aj úplne inej hodnoty vlastníckeho práva k bytu). Zdôraznila, že Ústavný súd SR považoval za ústavne neakceptovateľné, že príslušný súd neprihliadol na skutočnosť, že jeden z manželov z vlastných prostriedkov zaobstaral „štartovaciú hodnotu“ toho, čo bolo neskôr predmetom vyporiadania. Samotná skutočnosť, že došlo k nadobudnutiu ďalších bytov do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu sama o sebe nemôže znamenať, že na pôvodný vklad žalovanej by sa nemalo prihliadnúť. Žalovaná svoju argumentáciu podporila poukazom na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/323/2016, zo dňa 28.8.2019, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/14/2019, zo dňa 15.1.2020, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/353/2017, zo dňa 27.3.2019). Mala za to, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva nemožno vychádzať z izolovaného zistenia, že ak z vlastných prostriedkov zaobstarala nehnuteľnosť, ktorá však už dnes nie je súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva (keďže počas trvania manželstva bola „použitá“ na zaobstaranie inej nehnuteľnosti), tak nemá ani nárok domáhať sa vyporiadania s aplikáciou disparity podielov. Poukázala na to, že v konaní na súde prvej inštancie sa preukázalo a žalovaný nespochybnil ani to, že žalovaná použila vlastné finančné prostriedky na úhradu dlhov ich spoločného syna, ktorý sa dostal do ťažkej finančnej situácie. Vzhľadom na všetky okolnosti veci považovala za spravodlivé, aby jej súd prikázal príslušný byt do vlastníctva s tým, že žalobcovi vyplatí sumu 45.000 eur. Za podstatnú považovala skutočnosť, že to bol jej osobný vklad (hoci aj pred mnohými rokmi), ktorý viedol k tomu, že rodina mala počas celého trvania manželstva zabezpečenú strechu nad hlavou, a to bez potreby akejkoľvek hypotéky a že práve tento jej vklad sa rozhodujúcou mierou prejavuje aj v rozsahu majetku, ktorý podlieha vyporiadaniu, čo odôvodňuje použitie disparity pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva.

30. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie plne stotožňuje. K argumentácii žalovanej v podanom odvolaní uviedol, že žalovaná neuviedla žiadnu konkrétnu námietku voči vykonanému dokazovaniu, nenapadla žiadne konkrétne skutkové zistenie, naopak ich explicitne akceptovala, teda tvrdenie, že rozhodnutie trpí vadou podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. je nepresvedčivé, zjavne účelové a ako také neobstojí. Zároveň žalovaná nešpecifikovala ani existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím tento odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. zostáva neodôvodnený a nepreskúmateľný. Mal za to, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/288/2013, nerieši

otázku disparity ako takú, ale sa sústreďuje na to, že vyporiadavaná vec musí existovať v čase zániku bezpodielového spoluvlastníctva a pokiaľ tak tomu už nie je, nie je možné pri vyporiadaní prihladať na to, čo niektorý z manželov vložil ako investíciu na jej obstaranie. Súd môže totiž vyporiadať iba tie hodnoty a investície, ktoré tvorili súčasť bezpodielového spoluvlastníctva ku dňu jeho zániku, preto sa súd prvej inštancie pri poukaze na dané rozhodnutie oprávnene sústredil na podstatu rozhodnutia a aplikovateľnosť jeho záverov na konanie.

31. Odmietol aj argumentáciu žalovanej, ktorá s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012 žiadala, aby sa prihliadlo na to, že sa rozhodujúcou mierou zaslúžila o to, že byt na R. je v bezpodielovom spoluvlastníctve. V tejto súvislosti namietal vnútornú nekonzistentnosť odvolania žalovanej, ktorá na jednej strane odkazuje na existenciu dôvodov pre disparitu podielov, na strane druhej však argumentuje tzv. vnosmi, teda nárokmi na refundáciu hodnôt vynaložených na spoločný majetok z výlučných prostriedkov, ktoré oba inštitúty (disparita a vnosi) sú síce upravené v rámci problematiky vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, ale predstavujú dve odlišné koncepčné kategórie, ktoré si žalovaná svojvoľne zamieňa. Dodal, že žalovaná ignoruje podstatu predmetného nálezu, a to, že Ústavný súd SR riešil transformáciu členského podielu v bytovom družstve, ktorý bol výlučne nadobudnutý jedným z manželov pred vznikom bezpodielového spoluvlastníctva, na spoločné vlastníctvo bytu, v ktorej súvislosti Ústavný súd SR skonštatoval, že prínosom jedného z manželov do bezpodielového spoluvlastníctva môže byť nielen peniaze, ktorými prispel na zabezpečenie alebo zhodnotenie spoločnej veci, ale aj hodnota jeho majetku, ktorý bol použitý na rovnaký účel, t. j. hodnota členského podielu. V prejednávanej veci je však situácia žalovanej zásadne odlišná, nakoľko nenadobudla vlastnícke právo k bytu na A. Z. ani žiadne členské práva, ale jednalo sa len o právo nájmu a preto nemožno hovoriť, že nálezom Ústavného súdu SR je riešený presne prípad o aký sa jedná v prejednávanej veci. Žalovaná vzhľadom na svoj prínos v tom, že predmetný byt bol získaný do užívania bez zápisu do poradovníka a bez čakania, čo len podčiarkuje, že išlo o iný režim nadobudnutia ako pri nadobúdaní členského podielu v bytovom družstve.

32. Dodal, že z uvedeného dôvodu je irelevantná aj ďalšia rozhodovacia prax súdov, na ktorú žalovaná odkázala, nakoľko v posudzovaných prípadoch sa opakovane jednalo o družstevné byty, kedy výlučný členský podiel jedného z manželov (ako hodnota majetkového práva) bol použitý na získanie družstevného bytu pre oboch účastníkov (manželov). Naopak z ustálenej rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že právo osobného užívania (teraz nájmu) bytu nemohlo tvoriť predmet bezpodielového spoluvlastníctva (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/113/99, R 4/2001). Poukázal na to, že názor, že právo spoločného nájmu bytu nie je na rozdiel od hodnoty členského podielu v družstve majetkovou hodnotou spadajúcou do rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva, bol vyslovený aj v českej rozhodovacej praxi (Najvyšší súd ČR sp. zn. 32Cdo/4486/2007). Vzhľadom na uvedené konštatoval, že právo nájmu nemá majetkovú hodnotu, a preto nemôže byť ani majetkom, ktorý by tvoril rozsah bezpodielového spoluvlastníctva. Ozrejmil, že do osobného vlastníctva nadobudli so žalovanou až byt na ulici Š. Č.. XX R. a to na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 20.1.1999, z prostriedkov tvoriacich bezpodielové spoluvlastníctvo, pričom pôvodne išlo o štátny byt. Tento byt predali a následne nadobudli spoločný členský podiel v bytovom družstve a do užívania získali byt na R. Z. Č.. XX R. (v r. 2000), ktorý neskôr odkúpili (v r. 2010), ktorý je predmetom vyporiadania.

33. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovanej, že štartovacím aktívom, ktoré zásadne prispelo k neskoršiemu nadobudnutiu bytu na R. bol byt na A. Z., nakoľko (i) byt na A. Z. nebol vlastníctvom žalovanej, ani nešlo o nájom družstevného bytu (so zohľadnením výlučného členského podielu), (ii) nadobudnutie ďalších bytov prebehlo počas trvania manželstva, (iii) z rozhodovacej praxe vyplýva, že len aktíva, ktoré boli súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva ku dňu jeho zániku môžu byť predmetom vyporiadania. Záverom dodal, že žalovaná nepreukázala existenciu výnimočných okolností odôvodňujúcich odklon od rovnosti podielov (princíp parity), a teda že by zo strany súdu prvej inštancie bol naplnený odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, keď skutočnosť, že na úhradu dlhových syna použila vlastné finančné prostriedky nespadá pod žiadne zo zákonných kritérií pre disparitu, osobitne nie pod kritérium potrieb maloletých detí. Zároveň žalovaná nezrejmila, z akého dôvodu považuje za primeranú sumu pre žalobcu vo výške 45.000 eur ako spravodlivé riešenie veci (pri hodnote bytu v zmysle znaleckého posudku vo výške 170.000 eur).

34. Žalovaná v odvolacej replike bola názoru, že spravodlivé je disparitné rozdelenie majetku, keď na účel zohľadnenia disparity možno na vnos jedného z manželov (resp. inú hodnotu, ktorou sa jeden z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí) prihladiť aj v prípade, ak tento sa v čase vyporiadania prejavuje inak ako presne tou hodnotou, ktorú manžel do bezpodielového spoluvlastníctva vniesol (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/288/2013, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012). Hodnotou, ktorou prispela na obstaranie spoločného majetku, nie je len právo nájmu, ale najmä to, že toto právo nájmu im umožnilo mimoriadne výhodne získať byt (najprv na Š. a sprostredkovane aj na R. Z., ktorý je predmetom vyporiadania) a na túto skutočnosť je v rámci vyporiadania potrebné prihladiť. Mala za to, že pre rozhodnutie vo veci samej je podstatné najmä to, že: (i) ona sama (nie spolu so žalobcom) bola nájomníčkou bytu na A. Z. a že žalobca len prišiel bývať k nej a (ii) právo na užívanie bytu, ktoré „priniesla“, bolo spojené aj s právom a možnosťou výhodne nadobudnúť byt na Š. a v konečnom dôsledku viedlo k tomu, že v súčasnosti je predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ako v podstate jediná hodnota byt na R. Z.. Poukázala na rozhodujúce skutočnosti, že jednotlivé byty boli získané za mimoriadne výhodných okolností a vzhľadom na tieto okolnosti považovala 45.000 eur ako hodnotu vyporiadania za viac ako spravodlivú (byt na Š. ako aj neskôr byt na R. boli nadobudnuté za menej ako 10 % ich skutočnej hodnoty).

35. Žalobca v odvolacej duplike uviedol, že byt na R. sa stal predmetom bezpodielového spoluvlastníctva až po desiatich rokoch užívania, keď ho odkúpili za zvýhodnenú cenu vo výške 2.217 eur, pričom z čl. V bod 1 Zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu vyplynulo, že cena bytu sa rovná výške nesplateného investičného úveru pripadajúceho na byt ku dňu 30.6.2010. Zdôraznil, že táto zvýhodnená cena nepredstavuje dôsledok výnimočného postavenia alebo prínosu žalovanej, ale bola výsledkom štandardného mechanizmu družstevného vlastníctva a financovania bytov, kde sa každoročným platením príspevkov a znižovaním anuitnej splátky dospelo k odkúpeniu bytu za zostatkovú hodnotu. V čase nadobúdania týchto bytov išlo o obdobie, v ktorom mal každý nájomca rovnakú „štartovaciu možnosť“ a žalovaná nijako nepreukázala, že by bola v postavení, ktoré by jej dávalo nadštandardné oprávnenie alebo zvýhodnenie oproti iným osobám pokiaľ ide o nadobudnutie bytu do osobného vlastníctva. Dôvodil, že z uvedeného vyplýva, že žalovanou tvrdený „prínos“ v podobe nájomného práva a následného nadobudnutia bytu na R. nie je spôsobilý zakladať ani nárok na vnos, ani dôvod na aplikáciu disparity. Poukázal na to, že predĺžovanie právoplatného skončenia veci zo strany žalovanej spôsobuje, že znalecký posudok určujúci všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti k októbru 2023 už nezodpovedá reálnym trhovým pomerom, a to najmä vzhľadom na dynamický rast cien nehnuteľností v Bratislave v priebehu posledných mesiacov. V dôsledku uvedeného tak neustále klesá kúpna sila žalobcu, pretože naďalej nenadobudol žiadny reálny ekvivalent k svojej spoluvlastníckej časti. V ostatnom žalobca replikoval argumentáciu z vyjadrenia k odvolaniu žalovanej.

36. Odvolací súd bez viazanosti rozsahom odvolania [§ 379 písm. c) C. s. p.], viazaný však dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.10.2025 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

37. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

38. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatnému odvolaciemu tvrdeniu žalovanej o dôvodnosti disparitného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva odvolací súd podotýka, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich súd prvej inštancie k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva strán konania rovnakými podielmi.

39. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení strán konania. S argumentami strán konania sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal, uviedol prečo na ne neprihliadol a v dostatočne primeranom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

40. Stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo možno podradiť pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., odvolací súd pripomína, že daný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C. s. p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

41. Hodno uviesť, že Civilný sporový poriadok vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (Čl. 46 Ústavy SR). To znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch, z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Predmetom odvolacieho prieskumu nie je potom vlastné „hodnotenie“ dôkazov súdu prvej inštancie, pretože nemožno „hodnotiť“ dôkazy „zhodnotené“, okrem tej procesnej situácie, kedy súdom prvej inštancie vykonané hodnotenie dôkazov je v rozpore s pravidlami logického myslenia alebo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Odvolací súd preto iba posudzuje, či v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia hodnotenie (inak pre rozhodnutie zásadne významných) dôkazov je alebo nie je v rozpore s pravidlami logického myslenia, a to vo väzbe na ďalšie dôkazné prostriedky; či informácie zachytené v tom - ktorom dôkaznom prostriedku sú rozdielne a súd prvej inštancie bez ďalšieho privileguje len určitý dôkaz, či určitú množinu dôkazných prostriedkov, prípadne či ponecháva bez povšimnutia (komplexného či riadne odôvodneného hodnotenia) iný dôkaz, resp. zostávajúcu množinu dôkazných prostriedkov.

42. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

43. Odvolací súd považuje za potrebné ozrejmiť, že § 150 Občianskeho zákonníka patrí k normám s relatívne neurčitou hypotézou, ktoré prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Je vecou úvahy súdu, aby v rámci vymedzenom § 150 Občianskeho zákonníka zistené konkrétne skutkové okolnosti úvahou premietol do rozsahu, ktorým princíp rovnosti podielov modifikuje a určil výšku podielov každého z bývalých manželov. Takáto úvaha však nemôže byť ľubovoľná, ale vždy treba dôsledne prihliadať ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu, určenie výšky podielov oprieť o dostatočne zistený skutkový stav a riadne ho odôvodniť. Pri rozhodovaní o výške podielov a úvahy o disparite sú relevantné predovšetkým okolnosti uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na demonštratívny výpočet hľadísk

v tomto ustanovení („...prihliadne predovšetkým na...“) však tieto hľadiská nemožno považovať za výlučné a prihliadať treba aj k ďalším relevantným okolnostiam. Medzi okolnosti, ktoré by mali byť v rámci rozhodovania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva v súvislosti s určením veľkosti podielov zohľadňované, patria predovšetkým: potreby maloletých detí, zásluhy o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku, starostlivosť o rodinu, deti a obstarávanie spoločnej domácnosti, negatívne okolnosti v manželstve. Rozhodovacia prax pripúšťa odklon od princípu, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva sa vychádza z princípu rovnosti podielov oboch manželov; tento postup je však výnimočný a musí byť odôvodnený konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré musia byť v konaní náležitým spôsobom preukázané tak, aby jednoznačne odôvodňovali záver o nerovnosti podielov oboch manželov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva.

44. Žalovaná založila svoju argumentáciu k posúdeniu dôvodnosti disparitného vyporiadania na tvrdení o potrebe zohľadnenia tej skutočnosti, že vkladom sumy 50.000 Sk z jej výlučných prostriedkov, ešte pred uzavretím manželstva so žalobcom, zabezpečila získanie tzv. „štartovacieho bytu“ (byt na A. Z. H. R.), z ktorého bolo odvodené nadobudnutie každého ďalšieho bytu, teda aj posledného spoločného bytu žalobcu a žalovanej na R. Z. H. R., ktorý je vyporiadavaný v prejednávanej veci, pričom poukázala na právne závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 537/2012, ako aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/288/2013.

45. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci nebolo možné aplikovať žalovanou uvádzané rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, a to z dôvodu rozdielnosti skutkového základu týchto rozhodnutí, keď Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 537/2012 posudzoval transformáciu členského podielu v bytovom družstve, nadobudnutého výlučne jedným z manželov ešte pred uzavretím manželstva, na vlastníctvo takto získanej nehnuteľnosti. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 7Cdo/288/2013 posudzoval investíciu vlastných prostriedkov jedného z manželov do výstavby rodinného domu, ktorý bol počas manželstva predaný a prostriedky použité na kúpu bytu a splatenie úveru (vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva), avšak aj v danom prípade ide o rozdielny skutkový základ, nakoľko Najvyšší súd SR posudzoval investíciu do vlastníckeho práva k nehnuteľnosti tvoriacej spoločný majetok, ktorá už v čase vyporiadania neexistovala.

46. Hoci sú okolnosti, za ktorých sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci, zohľadňované v rámci posudzovania otázky, či vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo v súlade so zásadou parity a môžu založiť aj dôvodnosť disparitného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanej veci žalovaná k bytu na A. Z. nezískala vlastnícke právo ani žiadne členské práva, ale právo nájmu, a to k bytu, ktorý sa nestal súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva, a teda nebol vyporiadavaný v prejednávanej veci.

47. Odvolací súd preto v súlade so závermi súdu prvej inštancie dospel k záveru, že zabezpečenie „štartovacieho“ bytu na A. Z. H. R. získaním práva nájmu k danému bytu zo strany žalovanej zaplacením 50.000 Sk z prostriedkov žalovanej (jej rodičov), vzhľadom na skutočnosť, že získanie nájmu nie je majetkovou hodnotou (na rozdiel od členského podielu v bytovom družstve) a rovnako aj na početné ďalšie výmeny a nadobudnutia vlastníctva ďalších nehnuteľností v priebehu manželstva (byty na C., potom na Š. a napokon na R.), v rámci ktorých sa predmetná čiastka spotrebovala, nepredstavuje skutočnosť zakladajúcu dôvodnosť disparitného rozdelenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

48. Ako irelevantnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovanej o nesprávnych skutkových zisteniach pri posúdení výmery bytov na A. Z. a bytu na R. Z. H. R., keď súd prvej inštancie porovnal výmeru bytu na A. Z. (20,33 m²), ktorý údaj vyplýva z oznámenia Miestneho úradu Bratislava - Vrakuňa zo dňa 7.5.1996 (č. I. 100 spisu), podľa ktorého daný byt má obytnú plochu 20,33 m² (iný údaj o výmere bytu nebol uvedený), pričom údaj o podlahovej ploche bytu na R. Z. vyplynul zo znaleckého posudku č. 294/2023 B.. G. G., keď súd prvej inštancie už špecifikoval, že v danom prípade ide o výmer podlahovej plochy. Nemožno teda prisvedčiť žalovanej, že údaje uvádzané súdom prvej inštancie nevychádzali z vykonaného dokazovania, pričom predmetné porovnanie bolo súdom prvej inštancie uvedené len pre úplnosť (ods. 17 napadnutého rozhodnutia) k argumentácii žalovanej, ktorá primárne argumentovala potrebou zohľadnenia uvedeného nadobudnutia „štartovacieho bytu“ ako vnosu do spoločného majetku, s potrebou jeho vyporiadania a len sekundárne argumentovala možnosťou disparitného vyporiadania z rovnakého dôvodu.

49. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vyhodnotil v rámci posudzovania možnosti disparitného vyporiadania hľadiská zabezpečovania starostlivosti o rodinu a spoločnú domácnosť (ods. 15 napadnutého rozhodnutia), podielu oboch strán konania na nadobudnutí a udržaní majetku získaného za trvania manželstva (ods. 16 napadnutého rozhodnutia), ako aj argumentáciu žalovanej o jej rozhodujúcom prínose pri zabezpečení bývania počas trvania manželstva (ods. 17 napadnutého rozhodnutia), pričom jeho záver o nenaplnení podmienok na uplatnenie disparitného vyporiadania je v súlade s pravidlami logického myslenia, v nadväznosti na zistený skutkový stav v prejednávanej veci, pričom pri posúdení správne aplikoval § 150 Občianskeho zákonníka, preto námietku žalovanej smerujúcu proti záveru súdu prvej inštancie o nenaplnení podmienok disparitného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán konania vyhodnotil ako nedôvodnú.

50. Pretože žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

52. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).